

хората своитѣ звѣрове по сборове и панаири. Случило се тѣй, че тъкмо слѣдъ година врѣме той попадналъ въ сжщия градъ, кждѣто освободилъ царската дъщеря отъ крилатата ламя, и тоя пжтъ градътъ билъ сѣ съ червени знамена украсенъ. Попиталъ той тогава кръчмаря: „Какво ще каже туй? Прѣди година врѣме градътъ бѣше се въ черно покритъ, а пкъкъ сега на всѣка кжща червено?“ Кръчмарьтъ отговори: „Прѣди година врѣме дъщерята на нашия царъ трѣбваше да бжде прѣдадена на ламята, но велможата се борѣ съ нея и я уби, а утрѣ ще стане сватбата ѝ; за туй бѣ тогава градътъ сѣ въ черно, а сега сѣ въ червено.“

На другия день, когато трѣбвало свадбата да стане, запиталъ ловецѣтъ кръчмаря къмъ обѣдъ врѣме: „Вѣрвашъ ли ти, любезни кръчмарю, че азъ днесъ отъ царската трапеза хлѣбъ ще ямъ?“ — „Да“, отвърналъ кръчмарьтъ, „желалъ бихъ на сто жълтици да се обзаложа, че туй нѣма да стане.“ Ловецѣтъ приелъ облога и вложилъ и той една кесия сжщо съ толкова жълтици. Тогава повикалъ той заяка и му рекълъ: „Върви, милий скоклю, и ми донеси отъ хлѣба отъ който царьтъ яде.“ Тежко било на зайчето това, позамислило се, горкото, но нѣмало какво да прави, трѣбвало да върви. „Ай, ай“, мислѣло си то, „само да трѣгна по улицитѣ тѣй, и всичкитѣ касапски кучета слѣдъ мене ще затичатъ.“ Както си мислѣло, тѣй и излѣзло, и кучетата затичали слѣдъ него въ палата и искали кожата му да разкъсатъ. Ала то подскочило, не го ли видѣхте! и се вмъкнало въ една будка, безъ да го съгледа войникътъ. Надошли кучетата и искали отъ тамъ да го измжкнатъ, ала войникътъ не разбиралъ отъ шега и ги изпотрепалъ съ приклада на пушката, та всички се разбѣгали съ лай и квичене. Когато заякътъ видѣлъ, че никой го не гони вече, за скачалъ къмъ замъка и влѣзълъ право при царската дъщеря, седналъ подъ нейния столъ и започналъ да цапка съ крачето си. Царкинята помислила, че това е нейното куче, та извикала: „На вѣнъ ли искашъ?“. Заякътъ затропалъ повторно съ кракъ и тя пакъ му рекла: „Вѣнъ ли искашъ!“ и мислѣла, че това е кучето ѝ. Но заекътъ не се уплашилъ и затропалъ трети пжтъ, тогава тя надникнала подъ стола и познала зайчето по своя герданъ. И

зела го на скута си, занела го въ стаята си и рекла: „Мило зайче, какво искашъ?“ А то отговорило, „Моятъ господарь, който уби ламята, е тука, и ме прати да изпрося единъ хлѣбъ, отъ тоя дѣто яде царьтъ.“ Тя се зарадвала и заповѣдала да дойде хлѣбаря и му заржчала да донесе единъ хлѣбъ отъ тоя дѣто царьтъ яде. А зайчето рекло: „Но хлѣбарьтъ ще трѣбва да ме отведе до дома си, за да не ми направятъ нѣщо кучетата.“ Хлѣбарьтъ го завелъ до вратата на кръчмата, тогава зайчето се изправило на заднитѣ си крака, зело въ прѣднитѣ си лапички хлѣба и го поднесло на своя господарь. Тогава рекълъ ловецѣтъ: „Гледай тука, господинъ кръчмарю, стотѣ жълтици сж мои.“ Кръчмарьтъ се зачудилъ, но ловецѣтъ продължилъ: „Да, господинъ кръчмарю, хлѣбътъ е вече мой, но азъ искамъ отъ госбата на царя да ямъ.“ Кръчмарьтъ рекълъ: „Давно пкъкъ не ядешъ!“ Ала на облогъ да се лови не искалъ вече. Повикалъ ловецѣтъ лисицата и ѝ рекълъ: „Лисичке моя, иди и ми донеси госбица, отъ тая дѣто царьтъ яде!“ Червената лисица знаяла по-добрѣ всичкитѣ входове и изходи, кривнала по една уличка, завила въ друга и прѣминала тихичката, безъ нѣкое куче да я съгледа, седнала подъ стола на царкинята и почнала да потропва съ крака си. А тя я съгледала и я познала по герданя, зела я съ себе си въ своята стая, и я попитала: „Мила лисичке, какво искашъ?“ Лисицата отговорила: „Моятъ господарь, който уби ламята, е тука, и ме праща, да помоля за малко госбица, отъ тая дѣто царьтъ яде“. Заржчала тя да дойде готвача и му заповѣдала да приготви отъ тая госба, що яде царя, и лисицата дори до портата да отведе. Тука лисицата зела госбата, замахнала съ опашка, та пропждила мухитѣ и я занела на господаря си. „Гледай тукъ, господинъ кръчмарю“, рекълъ ловецѣтъ, „хлѣбъ и госба имамъ вече, ала искамъ и зеленчукъ да имамъ, отъ тоя дѣто царьтъ яде“. И повикалъ, та изпратилъ сега вълка, а той изпълнилъ всичко и донесълъ на досподаря си зеленчукъ. Поискалъ слѣдъ това ловецѣтъ и сладко отъ трапезата на царя да има и пратилъ мечката, защото тя обича сладко да ближе. Затичала мечката, право въ двореца се намѣрила, но на вратата я прѣсрещнали